

LAIVAS

No. 33. Metai VII

Rugp. (Aug.) 13, 1927

TSRS valst.
republikānā
spēlētāja

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

X SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

KORINT. 12, 2-11.

BROLIAI, žinote, kad budami pagony, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nėvienas, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jėzui; ir nėvienas negali pasakyti: Viešpats Jėzus, kaip tik šventojoje Dvasioje. Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apreiškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios žinojimo kalba; kitam tos pačios Dvasios tikėjimas, kitam tos vienos Dvasios gydymo dovana; kitam stebuklų darymas, kitam pranašystė, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

E v a n g e l i j a .

LUKO 18, 9-14.

ANUO metu Jėzus pasakė kaikiuriems, kurie patys savimi pasitikėjo teisus esą ir kitus niekino šita prilyginimą. Du žmogų atėjo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovėdamas taip pats vienas meldėsi: Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkauju du kartu savaitėje, duodu dešimties viso, ką turiu. Muitininkas atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krutinę ir sakė: Dieve, buk gailestingas man nusidėjėliui. Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina bus paauskštintas.

— 0 —

Dr. Bistras ir dr. Karvelis išvyko Vokietijon. Šiandien Vokietijoje Kolne prasidėjo Tarptautinė Krikščionių Demokratų konferencija. Lietuvos krikščionis demokratų atstovauja dr. Bistras ir dr. Karvelis, kurie vakar išvažiavo į Kėlną. "R."

Sartininkai. Nors ir mažas mūsų bažnytkaimis, bet visgi Ukininkų Sąjunga čionai turi savo banką. Pavasarininkai pradeda rodyti daugiau gyvumo, susidarė bažnytinis choras tretininkų skaičius didėja. Į parapiją pareina 103 laikraščiai, jų tarpe nė vieno kairiųjų. "Ž. Prietelis."

Tēvai Ir Mokykla

Suējē, mēgstame dažnai pakalbēti apie musų lietuvīų Tautos ateitį Amerikos laisvoj šalyje, bet retai kada patys tēvai ir visuomenēs veikėjai kalba apie didžiausią tēvų pareigā, — dorai ir vispusiškai išauklēti savo vaikučius, įstatyti juos į gyvenimo sukurius, duoti tinkamų priemoniū susikurti jiems žmogiškesnį ir kilnesnį gyvenimą.

Veltui bus visuomenēs vadų kalbos, paskaitos, jeigu patys tēvai nesupras, arba net nežinos svenčiausių savo pareigų.

Aukščiausias Tvērējas, V. Dievas, ne veltui įdiegē žmogaus širdin kilnią meilę vaikų prie tēvų ir gimdytojų prie savo vaikų. Jisai įsakē godoti, gerbti, klausyti tēvų, bet ir tēvams uždeda pareigā mokyti ir auklēti vaikus.

Nuo pat pirmųjų gyvenimo dienų mažytis kudikis naudojasi savo tēvėlių globa, naudojasi savo tēvėlių pamokimais, pastabomis, bando tvarkyti savo gyvenimo žingsnius tēvėlių pavyzdžiu. Sunki ir didelē yra tēvų atsakomybē prieš Dievą už vaikučių nekaltas sielas. Geru pavyzdžiu geri tēvai sau Dievo palaimā užsitarnauja, o doriniai sugedę, duodantieji blogā pavyzdį — sau Dievo atmetimą pelno.

Tas nereikalinga įrodinēti, nes patysai gyvenimas duoda gana skaudžių įrodymų: gerai neišauklējē tēvai savo vaikučių nuo jų pačių senatvėje turi kentēti. Vietoj pagalbos, gero žodžio, dėkingumo tēvams neišauklēti vaikai, suaugę į vyrus ir merginas, mirtinai

kruvina žilagalvio tēvo ar nusilpusios motinos širdį.

Dievo bausmē pasiekia tēvus jau čia ant žemės.

Kristaus Bažnyčia nurodo mums gimdytojų pareigas. Kan. 113 trumpai vienu sakiniu tas pareigas tēvų taip išreiškia: “tēvų svarbiausioji pareiga yra suteikti kudikiams išauklėjimą tiek tikiybinį ir dorinį, tiek fizinį (kuno) ir visuomeninį, ir sulyg išgalių rupintis net jų laikinuoju gerbuviu.”

Gerai tēvai žino, kad gimęs žmogus yra savo siela V. Dievo atvaizdas, kad jisai turi pažinti, mylėti ir garbinti savo esimo davėją, V. Dievą. Kaip-gi kudikis galēs sužinoti apie savo kilniausias dvasines pareigas, jeigu jisai nebus pamokintas? Tēvai artimiausiai stovi prie savo kudikio, jie yra pirmutiniai mokytojai.

Taigi pirmoji tēvų pareiga, auklējant savo vaikučius, supažindinti juos su V. Dievo, įžiebtį juose norą visu kuom patikti viso pasaulio Kurėjui ir Valdytojui.

Antroji nemažesnē tēvų pareiga — tai išmokinti savo vaikučius doros. Dora remiasi pareikštąja Dievo valia, kuri amžinai nesimaino. Toji Dievo valia yra pareikšta žmonėms Dievo 10 įsakymų, o taip-gi penkiuose Jėzaus Kristaus Bažnyčios įsakymuose, kurie tik labiau papildō ir paaiškino V. Dievo įsakymus.

Mokinant-gi doros ir doro gyvenimo, tēvai turi žiurėti, kad jų gyvenimas sutiktų pilnai su jų pamokimais. Prie-

šingame atsitikime vaikučiai nebeklausys tėvelių žodžių, o nusižiurėję į blogus darbus, apsileidimus, patys išaugs į apsileidėlius, blogus žmones.

Visiems tad aišku, kad tėvų šventa pareiga rupintis patiems dorai gyventi, jeigu to nori išmokinti savo vaikučius.

Gera yra, kuomet tėvai labai susirupinę vaikučių išauklėjimu bet taip-gi jie negali pamiršti jų kuno reikalų. Fizinės jėgas išplėtoti, sustiprinti, savo vaikučius maitinti, dengti, globoti verčia juos toji pati meilė ir pareiga. Tą atlikdami, rengia naują kartą į naują gyvenimą: Bažnyčiai dorus, pamaldžius narius, tautai susipratusius lietuvius, o valstybei — ištikimus, sąžiningus piliečius.

Su tuomi tėvų pareigos nesibaigia. Mylėdami savo vaikus, jie dar privalo sulyg išgalių rupintis jų ir laikinuoju gerbuviu, kiek galint daugiau pavesti valdyti turtą, sudaryti jiems geresnio gyvenimo sąlygas, negu patys turėjo.

Mūsų žmonės daugiausiai gal ir atjaučia šią paskutinąją savo pareigą; per dienų dienas dirba, vargsta, kad tik daugiau gėrybių vaikučiams sutauptų. Gerai daro. Bet negali juk kitų pareigų lygiai gerai atlikti. Besirūpindami turtais, apleidžia sielos auklėjimą. Toji-gi pareiga svarbesnė, tik ją atlikti ne visi tėvai gali, ne visi moka.

Kas-gi pagelbės tėvams jų pareigas tinkamai atlikti?

Mokykla.

Vieną tik mokykla, kartu su Bažnyčia, sugeba užstoti tėvus vaikučių

auklėjimo darbe.

Auklėjimo darbui pasišventę žmonės daug laiko sugaišta besimokindami patys kaip reikia mokytojauti, kaip reikia mokinti jaunuomenę.

Čia gludi tas artymas santykis tarp tėvų ir mokyklos.

Bet kad mokyklą galėtų pilnai pavaduoti tėvus ir jų pareigas papildyti, privalo pasiūmtus vaikučius auklėti. Tas auklėjimas privalo būti giliai tikiškinis ir dorinis. Jeigu to mokykla nesuteikia, ji negali užstoti tėvų. Patys tėvai neturi teisės apsileisti savo pareigose, jei mokykla neduoda tikiškinio ir dorinio auklėjimo, jie turi namie tai papildyti.

Štai priežastis, kodėl lietuviai katalikai tėvai prisistatė savo parapijose mokyklų, kodėl į jas leidžia savo vaikučius. Nors į public scholl'ę leisdami jie neturėtų tiek daug išlaidų, bet aiškiai geri tėvai supranta, kad tose vietose mokyklose jų vaikučiai nebus auklėjami nei tikiškiniai, nei doriniai. Mylėdami savo vaikučius, patys savo pareigą kaipo tėvai pildydami, jie kitaip ir negali elgtis, kaip tik leidžiant savo vaikučius į parapijos mokyklą.

Artinasi ruduo. Prasidės mokslo metai. Tėvai siųs vaikus mokyklon. Norėtume, kad visi tėvai suprastų aiškiai savo pareigas, atsakomybę ir neišstatytų dėl kelių dolerių savo vaikučių į dvasinį pavojų, norėtume, kad visi geri tėvai siųstų savo vaikučius į savo parapijos mokykląs.

K. M.

Palaimintas Kun. Juozapas Cafasso

1925 m. Popiežius Pijus XI Dievo tarną kunigą Juozapą Cafasso įskaitė į palaimintųjų eiles, paskirdamas jo šventei birželio 23 dieną.

Pal. Kun. Juozapas Cafasso gimė sausio 15 d. 1811 metais, o mirė birželio 23 d. 1860 m. Yra užsilikusių gyvų žmonių, kurie matė pal. Kun. Juozapą Cafasso, klausėsi jo karštų pamokslų, patyrė jo širdies gerumą. Jisai yra mūsų dienų šventasis. Iš jo viso gyvenimo matyti, kad net pasaulyje gyvenant, kur tiek daug pavojų, galima palaimintu ir šventu tapti. Jo gilus pamaldumas prieš. Panelės Marijos, jo karšta Išganytojo meilė Švenč. Sakramente ir visiškas Dievo valiai atsidavimas, privedė jį prie didės amžinos garbės, kurią V. Dievas teikėsi daugeliu stebuklų pareikšti.

Gimimo vieta.

Palaimintas kun. Juozapas Cafasso gimė mažame miestelyje Castelnovo d'Asti, Italijoje, 1811 m. Sausio 15 d. Patsai miestelis ne tiek garsus savo medžiaginiaiis turtais, kiek garbingais žmonėmis, nes jame gimė Saleziečių kongregacijos įkurėjas garbingas kun. Jonas Bosko, kardinolas Cagliero ir daug kitų.

Miestelio apielinkė daili, poetinga. Castelnovo d'Asti miestelį supa dvi iš kalnų bėgančios upės: Navisone ir Bardella. Derlingos žemės įkalnė yra vaisinga. Žmonės naudojami Turino miesto artumu, — pelningai parduoda užaugintus sodų vaisius.

Palaimintojo Tėvai.

Pal. kun. Juozapas turėjo du vyresniu ir vieną jaunesnį brolių. Jo tėvas Jonas Cafasso ir motina Uršulė Baltramūtė buvo gerbiami ir mylimi.

Jono Cafasso šeimyna pasižymėjo dideliu pamaldumu, širdies gerumu. Kas tik kreipdavosi su koku reikalu į Cafasso, — rasdavo pagelbos. Užtat visas miestelis juos labai gerbė.

Jaunystė.

Pal. kun. Juozapo jaunystė prabėgo nežymiomis. Iš pat mažens jis buvo geras, klusnus berniukas. Paugėjęsgi buvo pavyzdingas jaunuolis. Jaunos jo dienos tyliai, ramiai prabėgo, jo bude palikdamos stebėtino meilumo ir pamaldumo žymes. Jo amžiaus draugai atvirai jį šventuoju pripažindavo. Ir neveltui. Suprasdamas geriau už juos tikėjimą, Juozapas Cafasso savo draugams aiškindavo katekizmą, atitraukdavo nuo nuodėmių ir jų pavojų, teikdavo gerų, rimtų patarimų, o kartais juos pasikviesdavo bažnyčion Jėzų Švenč. Sakramente aplankyti.

Tas pamaldus, teisingas Juozapo Cafasso budas buvo daugiausiai brangios jo motinėlės darbas, — ji saugojo jį nuo gyvenimo pavojų, nurodinėdama nuolatos savo suneliui kas dora, kas kilnu, kas šventa. Bet ir tėvelis atsidėjęs auklėjo savo sunus, naikindamas iš jų širdžių kiekvieną pasirodžiusią piktžolę — ydą. Nestebėtina, kad jaunutis Juozapas Cafasso atrūdė nekaltas, it angelėlis.

Mokslas.

Pradžios mokslą ėjo pal. Juozapas Cafasso gimtiniame miestelyje Castelnuovo d'Asti, stropiai prižiurimas pamaldžių savo tėvelių. Jie geidė jį mokyti aukštai pakilusį visose dorybėse. Kad jų sunelis neiškryptų didesniame mieste Chieri, kur turėjo eiti aukštesnius mokslus, tėvai pavedė globoti Juozapą pamaldžiai šeimynai.

Naujos vietos, nauji žmonės, nauji rūpesčiai prasidėjo Juozapui. Jis buvo smulkus, mažo ugio. Draugai tyčiojosi iš jo, skriaudė. Bet jaunutis Juozapas tuoj juos apgalėjo savo tyliu kantrumu, nusižeminimu, dideliu malonumu. Neužilgo draugai pradėjo Juozapą gerbti, o net stebėtis jo gerumu, darbštumu, rimtumu. Besimokindamas Chieri pal. Juozapas veltui laiko neleido. Mokėsi mokykloj, meldėsi bažnyčioj ir dirbo namieje.

Klierikas.

Liepos 1 d. 1827 m. Juozapas Cafasso baigė aukštesnę mokyklą ir stojo į dvasinį luomą, — apsišvilko klieriko rubais. Buvo tai dangiško džiaugsmo diena. Gimtinio miestelio žmonės nemažiau džiaugėsi tuo įvykiu už patį Juozapą ir visą Cafasso šeimyną. Jie jautė, kad susilauks švento kunigo iš savųjų tarpo.

Po vasaros atostogų grįžo pal. Juozapas į Chieri. Du metus studijavo filosofiją. Sekančiais metais norėjo pradėti teologijos mokslą, bet kunigų Seminarijoje nebuvo liuosos vietos. Per tuos metus jis mokėsi pas savo kleboną kunigą Dassano. Tiktaū 1830 m. pa-

vyko pal. Juozapui įstoti į Kunigų Seminariją.

Mokslas pal. Juozapui sekėsi gerai, o savo meilumu, gerumu užkariavo visų širdis, prielankumą. Vasaros atostogas praleisdavo gimtiniame miestelyje, pagelbėdamas kun. Dassano katekizuoti vaikus. Vaikučiai prie jo staciai lipo, jį mylėjo ir labai gerbė. Jo akyvaizdoje ir išdykiausieji nedrįsdavo blogai ką-nors daryti, o gerieji negalėdavo jo pamokinimais atsigėrėti.

Pažintis su Jonu Bosko.

Įdomi yra klieriko Cafasso pažintis su Jonu Bosko. Jonas Bosko tuomet buvo apie 12 m. vaikas, kilęs iš to paties miestelio. Apie tą pažintį rašo pats Jonas Bosko.

Tai buvo 1827 m. Priemiestyje — Marialde buvo Marijos Dievo Motinos atlydai. Visi ruošėsi šventei: vieni puošė namus, kiti bažnyčią. Vaikai žaidė aikštėje. Kiti juos tēmijo bežaidžiant. Visur linksmumas, šventės nuotaika. Bet vienas buvo nei linksams, nei liudnas, o susimąstęs. Tai buvo mažo ugio klierikas, spindančiomis akimis, rimtas, malonaus angeliško veido. Stovėjo jis prie bažnyčios durų. Įsidrąsinęs prisiartinau ir paklausiau: "Gal, Tamstėle, norėtumei pamatyti šį tą iš mūsų papuošimų šventei?" Jis pamojo ranka. Prisiartinau. Paklausė manęs, kiek turėsiu metų, ar mokinausi kur, ar jau einu prie šv. Komunijos, kaip dažnai einu prie išpažinties. Jisai taip maloniai klausė, jog buvau juo sužavėtas ir į paklausimus atsakiau. Norėdamas atsilyginti už jo gerumą, pasisiuliau nuvesti jį pa-

rodyti kokią nors šventės naujenybę. “Mano mielas drauguži, prabilo jisai, dvasiškių naujenybės — tai bažnyčios apeigos; juo pamaldžiau jos atliekamos, juo malonesnės. Musų naujenybės — tikėjimo praktikos. Jos visada naujos ir todėl turi būti visų uoliai pildomos. Aš laikiu atidarant bažnyčią, kad greičiau galėčiau į ją įeiti.” Jo maloni kalba mane padrąsino ir aš priduriau: “Ką sakėte, tas tiesa, bet visam kam yra laikas: laikas eiti bažnyčion ir laikas pasilinksminti.” Jisai tik nusišypsavo ir užbaigė: “Kas tampa Bažnyčios tarnas, atsiduoda Dievui. Nei kokis pasaulyje daiktas neturi traukti jo širdies be to, kas būtų didesnei Dievo garbei ir sielų išganymui.”

Visi jo žodžiai, elgesys, judėsiiai buvo pilni Viešpaties Dvasios. Nustebintas troškiau sužinoti to klieriko vardą. Tai buvo Juozapas Cafasso, apie kurio dorumą ir gerumą jau pirmiau girdėjau kalbant.”

Vargšų tėvas.

Žodžiai sujudina, o pavyzdžiai patraukia, sako priežodis. Geriausią pavyzdį pal. Juozapas turėjo iš savo motinėls elgimosi. Ji visa širdimi mylėjo vargšus, kiek galėdama, gelbėjo juos varge, ypač-gi rupinosi ligoniais. Tiek turtingi, tiek vargšai gėdavo sirgdami ją matyti, jos pamokinių pasiklaustyti, prisiruošti prie išpažinties ir šv. Komunijos-viafiko. Ji buvo visame miestelyje gerbiama ir brangi moteriškė.

Savo motinėls gerus širdies privalumus paveldėjo Juozapas. Jos pavyzdį sekdamas, kiek galėdamas, taupė

gaunamus centimus, vaisius, valgi ir jais šelpė vargšus. Kartais net savo pietų atsisakydavo, kad galėtų sušelpiti nelaiminguosius.

Toji pasišventimo, savęs atsižadėjimo ir artimo meilės dvasia nuolatos augo pas pal. Juozapą taip, kad vėliau jį pradėjo vargšų tėvu-globėju vadinti.

Gabumai.

Pal. Juozapui Dievas nepagailėjo gabumų: mokslą jis mylėjo ir jam sekėsi mokytis. Beveik visada stovėjo pirmųjų eilėse. Turėjo gerą atmintį, pakankamai gabumų, tvirtą valią ir norą dirbti. Savo pamaldumu nugalėdavo sunkumus. Rupinosi užlaikyti savo sąžinę visiškame skaistume, nei kokių dulkių nepakęsdamas.

Jo nekalta siela pasireikšdavo visame jo judėsyje, jo angeliškame veide. Jis buvo paprastas, atviras, meilus su sau lygiais, malonus ir geras su žemesniaisiais, klusnus vyresniems. Del tų jo kilnaus budo privalumų visi jį mylėjo ir gerbė.

Kunigystė.

Baigęs teologijos mokslus, spalių mėn. 1833 metais klierikas Juozapas Cafasso tapo išventintas į kunigus. Primicijos, arba jo pirmosios Mišios, paliko visam jo gyvenime neišdildomą padėkos ir džiaugsmo jausmą Aukščiausiam. Apie savo primicijų dieną jisai pats taip išsireiškė: “Šitame gyvenime negalima atsidėkoti Dievui už tokią dovaną, kurią Jis mane šiandie apdovanojė, tam reikia amženybės. Aš laikiu amženybės; ten tinkamai Jam padėkosiu.” (Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

SAŽINĖS SAŠKAITA.

Mūsų Išganytojas, Jėzus Kristus labai mylėjo gimtiniį Palestinos kraštą ir žydų tautos sostinę — Jeruzalę, nes čia buvo saugojami Dangaus Tėvo duotieji žmonėms pažadėjimai. Atėjo Išganytojas, duotus Dievo pažadėjimus išpildė, o Jeruzalė Jo nepriėmė, — iš miesto išvedė ir Jį prikryžiuvo.

Prieš savo kančią Išganytojas garbingai įjojęs į šventąjį miestą, jį pamatęs, “jis verkė jo ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta!” (Luk. 19, 41-42).

Tikrai, nedėkingi buvo to laiko Jeruzalės žmonės. Jie ramybės, taikos davėją išniekino. Susilaukė todėl užsitarautos bausmės.

Nemažiau už Jeruzalės gyventojus gauna Dievo malonių dabar atskira krikščionio siela, Jėzaus Kristaus malonių versmėse gaivinama. O bet gi, kiek nedėkingumo, kiek atšalimo, kiek neištikimybės parodo savo Viešpačiui.

Kodel tas atsitinka? Užtat, kad nepažysta savo aplankymo meto.

Jeruzalės gyventojai nenagrinėjo sau duotų Dievo malonių, jų nepažino, todėl jų nepriėmė.

Krikščionies siela, jeigu tik nesvarsto, nenagrinėja Dievo duotų jai malonių, toji siela nepažysta nei savęs, nei savo dvasinių reikalų, beregint apsileidžia pareigose, darosi visiems sunkenybė.

Savo dvasinį gyvenimą norėdami

sutvarkyti, privalome sekti visų bankininkų, krautuvninkų pavyzdį, — dažnai daryti savo minčių, žodžių, darbų ir apsileidimų apyskaitą, — kitaip, sąžinės sąskaitą.

Kas yra sąžinės sąskaita? Tai tyrimas visų savo veiksmų, yra tai dvasinė išpažintis.

Kaip dvasinė komunija yra liginama prie sidabro vertės, o sakramentalė komunija prie aukso, taip yra galima sakramentalę išpažintį vertinti kaip auksą, o sąžinės sąskaitą — dvasinę išpažintį — prie sidabro vertės.

Keleriopa yra sąžinės sąskaita? Dvejopa; panašiai į bankininkų apyskaitas. Vienos jų buna bendrosios, kitos atskiros, ypatingosios, nušviečiančios kurį vieną reikalą.

Sielos reikalų taipgi yra dvilypių — bendrųjų ir atskirų. Tie atskiri, — tai pasitaikančių ydų, nuodėmių naikinimas iš savo sielos, o bendrieji — tai bendroji pažanga tobulybėje.

Sąžinės sąskaitą — bendrąją daroma vakarais prieš gulsiant. Padėkojus Dievui už tos dienos gėrybes, pasiprašius šviesos nuodėmėms pažinti, jas atgailauti ir taisyti, perbėgama mintimis visa diena, duodant sau pačiam apyskaitą, it per išpažintį, kas blogo, ar negero dienos bėgyje pasitaikė. Toliau sužadinas gailestis, tvirtas pasiryžimas nuodėmių ir klaidų vengti ir pasiskiriama sau kokią nors bausmę.

Tokiu pat budu daroma ypatingoji sąžinės sąskaita. Bet ji neapima visų

veiksmų, o tik tuos, kurie taikomi buvo prieš ydą, ją šalinant, ar vartoti kokiai dorybei įgyti. Čia apsvarstoma, kaip buvo tuo žvilgsniu pasielgta. Kad aiškiai būtų galima matyti daromoji pažanga, — ypatingosios sąžinės dalykai užrašomi knygelėje sau suprantamais ženklais.

Sąžinės sąskaitą, tą dvasinę išpažintį, reikia įprasti daryti, nes tai yra svarbi priemonė ne vien save pažinti, bet ir tobulėti. Atminkime, "jeigu save

patys teisime, nebusime teisti" (I Kor. 11, 31).

Sąžinės sąskaita tikrai padidina širdies džiaugsmą, darant pažangą, teikia ramybę.

Kad tavo sąžinės sąskaita būtų sekminga, žinok, iš ko nori taisyti, ar kurią dorybę nori įgyti.

Nagrinėk savo dvasios reikalus, pažink Dievo teikiamas sau malones, pažink, kas tau neša ramybės, pažink Dievo aplankymo metą.

Uršulės Nelaimės

(Tęsinys).

ir niekas iki šiolei manęs neįtarė ir neužkabino. Aš turiu nedaug pažįstamų ir mažai kas mane lanko. Vienatinė tarnaitė, kuri man gelbsti, yra gera katalikė ir judviejų neišduos. Aš tikiu, kad judviejų čia niekas nesuseks. Sėskita ir papasakokita visas žinias, kurias turita apie vyskupą ir mano vyrą."

Taip jai bekalbant įėjo Ona, jos tarnaitė, su dviem vaikučiais. Kelias žodžiais Uršulė supažindino ją su visa kuo, kas atsitiko, ir pasiuntė, kad parengtų svečiam kambarį, tą patį, kuriame gyveno kunigas Brandomas, kuomet atsilankydavo Tregin.

Tuom tarpu pakeleiviai, suvarginti kelionės ir šalčio, pasiėmę kedės, susisėdo arti ugnies; gi Uršulė nuėjo parengti ką nors užkąsti. Ji jau buvo pa-

sirengus tiesti stalą drobule, kaip išgirdo nepaprastą trukšmą gatvėje, kuri visuomet būdavo rami ir visų apleista. Siekianti garsai liudijo, kad gatvėje bėsama daugybės ginkluotų žmonių.

"O, Dievuliau! poniute, gatvė pilna kareivių", suriko Ona, lėkdama žemyn laiptais, "aš mačiau juos pro užlaidos plyšelius."

Abu kunigu nublanko, išgirdę tuos žodžius. "Mudu, be abejonės, sekė ir apskundė", tarė kunigas Loža. "Kam mes čia apsistojome? Geriau, kad mudu būtų sučiupę viešbutyje, tai nebūtume pastatę pavojun visą šią garbę šeimyną."

"Nenusigąskite", atsakė Uršulė, nerodydama jokios baimės ir rami. "Aš bandysiu judu paslėpti, o gerasis Dievas, kas daugiau reikalinga, parupins Pats."

Pasiuntus tarnaitę ir abu vaikučiu virtuvėn, jį atidarė vienoje tamsioje kamariukėje slaptas dureles, kurios buvo taip sumaniai įtaisytos, kad, tiesiog, nebuvo jokios galimybės dasiprotėti. Ji davė ženklą savo dviem prieteliam eiti paskui ją ir visi trys stačiais laiptais nusileido stačiai žemės vidurin. Valandėlei praslinkus, Uršulė vėl pasirodė viršuj, viena, ir atsisėdo prie savo kuklikio lopšelio. Vos ji spėjo atsisėsti, kaip smarkus bildėsysis į duris pasiekė jos ausis.

“Atidaryk duris, mergaitė!” ji garsiai ištarė tarnaitėi, “o ypatingai”, pamazi ji pridurė jai, “nerodyk jokių baimės ženklų.”

Tarnaitė klausė, nepratardama nei žodžio. Įsiveržė trys vyrai, apsiginklavę kardais ir šautuvais. Smarkiu pažvelgimu, kurį Lefortienė spėjo padaryti, įeinant kambarin nekviestiems svečiams, ji pastebėjo, kad jos namas yra apsuptas kareivių iš visų pusių. Apie pabėgimą negalėjo buti jokios kalbos. Jos dviejų svečių, o gal but ir jos pačios gyvybė priklausė nuo jos šaltumo ir atsakymų. Persižegnojus ir sukalbėjus trumpą maldelę, ji išėjo prieš įsiveržėlių vadą su visu šaltumu ir net šypseną ant veido ir tarė balsu, kuriame nebuvo nei mažiausio ženklo nusigandimo: “Ko gi jus norite, piliečiai?”

“Nieko, kas galėtų daryti pavojų tamistai,” atsakė vienas daug mandagiau, negu ji tikėjosi; “mums reikalingu abu keleiviu, kuriuodu neseniai atėjo į šiuos namus.”

“Apie kuriuos kalbi, pilietis?” atsa-

kė ji, nuduodama nesuprantanti dalyko. “Šiandien čia atsilankė keletas keleivių; nekurie turėjo parduoti drabužių ir skepetaičių; kiti ieškojo pirkti senų geležų ir kitokių atliekamų daiktų. O kadangi aš neturėjau nei laiko, nei reikalo, tai aš su jais greitai viską baigiau. Nežinau, kas toliau su jais buvo. Mano namas ne viešbutis ir aš neturiu papročio duoti tokiems žmonėms nakvynę.”

“Nekalbėk mums taip daug bereikalingų žodžių”, tarė oficerias. “Tie, kurių mes ieškome, yra įtariamų asmenys ir mes turime juos paimti gyvus, ar mirusius.”

“Jei netikite man, piliečiai, tai ieškokite. Iš savo pusės aš negaliu jus užvesti ant jų kelio, nors norėčiau jums patarnauti”, atsakė ji gana tvirtai.

“Tai, tamista, neesi priešinga, kad mes padarysime kratą šiuose namuose”, prabilo oficerias, manydamas, kad jis pastebėjo Uršulės veide nusigandimo ženklus.

“Aš pati atidarysiu jums duris”, atsakė, neparodydama, kad ją tai baugina, nors toje valandoje jos širdis plakė labai smarkiai.

Oficerias pažiūrėjo į ją vėl su neramumu ir užuojauta.

“Sustok”, tarė jis, “mano draugai padarys, kas tik reikia, o aš noriu turėti malonumo pabuti tamistos draugijoje.”

“Sėskis, tat, ir susišilk”, tarė Uršulė, taisydama ugnį ir paskui imdama ant kelių savo abu vaikučiu kaip ir apsigynimui.

“Uršulė, ar tu manęs neatmeni?”

tarē oficieras, kaip tik išgirdo savo pavaldinių žingsnius ant laiptų.

Lefortienė kruptelėjo ir pažiūrėjo atydziai į klausėjo veidą.

“Ar galimas daiktas?” ji galutinai sušuko. “Ar nesi Jonas Frulardas, kuris pasileidai kelionėn per Franciją ir kurio nuo tada aš daugiau nemačiau. Jonas Frulardas revoliucionierių uniforme taip pat?”

“Taip yra — tai aš pats, giminaitė; ir ištikrųjų, tuo geriau tau, nes mano patarnavimas gali būti labai tau sugadus; bet pirmiausia, pasakyk man kograičiausia, ar ištikrųjų įtariamai asmens yra paslėpti čia namuose?”

“Aš jau pasakiau; galite ieškoti kaip ilgai jums patinka,” atsakė Uršulė, kuri buvo pasirįžusi nepareikšti paslapties.

“Tu manęs bijai, kadangi aš esu Respublikos tarnyboje, jis tarė nuliudęs, “bet Dievas yra mano liudytojas, kad mano intencijos yra geros, aš nemanau tau nieko bloga. Dalykas yra labai svarbus ir tavo gyvybė ne be pavojaus.”

“O už kokį nusikaltimą aš esu apskūsta?” ji paklausė lyg baikaudama.

“Už davimą prieglaudos nekuriems priešginiams kunigams. Žinai, mano geroji drauge, kad to užtenka nuvesti tave po giliotinos peiliu.”

Uršulė kiek nublanko, girdėdama tai, bet tuojaus pasistengė atgauti ramią išvaizdą, viską pridengdama šypseną.

“Turėk daugiau pasitikėjimo manimi”, tęsė toliau oficieras, pratesdama

mas jai ranką. “Gal aš galėsiu nukreipti nuo tavęs didelę nelaimę.”

Vargšė Uršulė beveik nežinojo, ką bedaryti. Tylėti toliau, išrodė būti nemandagia ir neteisinga savo giminaičiui ir gal but pavojinga jai pačiai. Bet iš antros pusės tokiuose pavojinguose laikuose laikyti sekretą buvo butinas reikalas, kuris stoji skersai kelią jos prigimtam troškimui.

“Tu buvai teisingas ir prakilnus vyras pirmiau nors tavo galva nebuvo lygi tavo širdžiai,” ji atsakė po valandėlės susimąstymo, “ir aš nenorėčiau manyti, kad butum netekęs nors vienos tų ypatybių.”

Jai taip bekalbant, navatnas triukšmas pasigirdo viršui, vėliaus sekė garšų keiksmi. Jonas Frulardas parodė nemažą išgąstį.

“Tenai! Tavo slepiami prieteliai užtikti, nėra abejonės”, jis sušuko didžiai nusiminęs. “Ką dabar darysime?”

“Tai negalimas daiktas,” atsakė Uršulė, kuri pradėjo jau neabejoti del gerų oficiero intencijų, kuomet ji pastebėjo jo gilų susirupinimą. Ten neivieno nėra.”

“Tai labai gerai!” sušuko jis, sunkiai atsidadamas, kaip nuvertęs sunkią naštą. “Dar vieną žodį, giminaitė. Ar galiu aš atlikti patikrinimą likusios namo dalies pats vienas?”

“Aš manau, kad taip bus geriausia”, tarė ji, pratesdama jam savo ranką ir žiurėdama į jį akimis, pilnomis meilės ir dėkingumo.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

IŠ AMŽINOJO MIESTO ROMOS. — Paskelbtas dekretas kuriuomi katalikams griežtai draudžiama dalyvauti bent kokiose su nekatalikais konferencijose, kurių tikslas yra „įvesti tarp įvairių bažnyčių taiką.“

Dekretas paskelbtas dėl ruošiamos ateinančių rugpiūtį Šveicarijoje konferencijos, kurioje žada dalyvauti visos protestantų sektos, taipgi anglikonai ir stačiatikiai.

Tą tarptautinę konferenciją sumanė Amerikos protestantų organizacija vardu „Bažnyčios Taikos Unija“. Konferencijon pakvietė ir Katalikų Bažnyčią. Bet Šventasis Ofisas pažymi, kad su atskilusiais nuo Katalikų Bažnyčios protestantais nėra ko derėtis, — jie turėtų atgal grįžti tikrojon Bažnyčion, tuomet ir be konferencijų gyvuos taika.

— Šv. Tėvo Akademija Tiberina aną dieną suruošė italų lakunui komand. de Pinedo pagarbos priėmimą. Buvo ir vyriausias italų armijos kapelionas ir kiti aukštieji dvasionys.

— Pontifikalio Rytų Instituto pirmininkas, vyskupas D'Herbigny, išvyko į Rytus. Jo misija yra išimtinai religinė.

JUNGT. AM. VALST. — J. A. Valstybių katalikų švietimo padėtis 1926 metais buvo tokia:

Tais metais šios šalies katalikai turėjo 2,242 aukštesniąsias mokyklas (high schools), kurias lankė 204,815 bernaičių ir mergaičių.

1926 metais tų mokyklų skaičius padidėjo 61, gi mokinių buvo 19,717 daugiau, negu 1924

Didžiausias mokinių skaičius katalikiškas aukštesniąsias mokyklas lanko New Yorko arkivyskupijoje — 30,357. Paskui seka Philadelphia arkivyskupija. Trečią vietą užima Chicago arkivyskupija.

Nauja anglų jėzuitų mokslo kolegija. Heythrop'o mieste neseniai įsteigta nauja anglų jėzuitų mokslo kolegija, pavadinta palaimintojo kardinolo Belliarmino vardu. Kolegija yra labai didelė ir graži, ji pastatyta dar katalikiškosios Anglijos lai-

kais, butent: 17-jo amžiaus gale. Jos tuometinis valdytojas buvo artimuose santykiuose su jėzuitų ordenu ir kartu su daugeliu anglų didikų Lutliche (Belgijoje) perstatydino jėzuitams novicijatą (naujokyną), vėliau net savo namą Londone pavedė Jėzaus Draugijai. 1922 m. jėzuitai paveldėjo dabartinę Heythrop kolegiją su 500 akrų žemės sklypu.

Garsi šokėja istojo į karmelityų ordoną. New-Yorke neseniai viena garsi šokėja, Miss Madelon La Varre, pasaulinės garsenybės „Saharet“ sesuo, iš vyskupo Chartrand rankų priėmė Karmeličių ordono rubą, Miss La Varre išauklėta prancuzų pensijonate, kur ji pirmą kartą pažino katalikų Bažnyčią. Londono ir Paryžiaus teatro sluoksniuose buvo ji bendrai pripažinta ir mylima šokėja. Jos įstojimas į vienuolyną kėlė visur didžiausio nusistebėjimo.

Apie Friburgo katalikų universitetą. 1927 m. vasaros semestrą Friburgo katalikų universitete (Šveicarijoje) buvo priimta 624 studentai, prėjusį žiemos semestrą — 624 studentai. Atskirais fakultetais šiaip skirstosi: teologijos 247, teisių 142, filosofijos 111, gamtos mokslų 120. Tautybės atžvilgiu yra 380 šveicariečių ir 240 užsieniečių.

Katalikų literatūros propaganda Prancuzijoje. Bibliografinė Draugija, žinomo P. Lhande vedama, neseniai turėjusi savo metinį susirinkimą, kuriame buvo pranešta įdomių žinių apie vaisingą draugijos veikimą. Jos moksliniame darbe pirmiausia dalyvauja katalikų autoriai, rašytojai ir žurnalistai, (kaip Msgr. Bandlerart, Paryžiaus katalikų instituto rektorius Chaptal, Sertillanges, de la Priere, Gillet. Priere l'Ermite, Henry Bordeaux, Georges Goyau, de Nohac, Joan Guirard, Francois Veuillot ir t. t.). Draugija iš-

leis geriausių knygų katalogą, kurios bus išrinktos visam pasauliui. Savo veikalus ji siunčia į visas Prancuzijos užsienio šalis. Ypač didelę propagandą ji varo keliaujamomis bibliotekomis, kurios pavyzdžiui 1925 m. išplatino daugiau kaip 35,000 knygų. Praėjusiais metais draugija atidarė 102 naujas knygų parduotuves, be to išleido visą eilę gerų romanų P. Lhande nurodė ypač į Bibliografinės Draugijos darbo svarbą Paryžiaus priemiesčiuose, kame veik išimtinai platinama bloga raštija. Prancuzijos pavyzdžiu ir Italijoje sudaryta skrajojamų katalikų bibliotekų.

Bavarijos vyskupų nusistatymas moterų sporto šventės atžvilgiu. Bavarijos vyskupai išleido sekantį įsakymą, kuris turi būti skaitomas iš visų sakyklų: "Taisyklėse, kurias 1925 m. išleido visi vokiečių vyskupai įvairiais viešosios dorovės klausimais, uždrausta katalikams, jų sąžinės atsakomybe, moterų ir mergaičių viešas sportas, rungtynės, plaukimo lenktynės. Dabar Bavarijos Sporto sąjunga, nors jos vadovybei savo laiku vyskupų nutarimai buvo pranešti, šių metų liepos 16 ir 17 d. Neuburge skelbia busiant "Pirmą Bavarijos moterų sporto šventę" ir tuo budu platiems žmonių sluoksniams, kurie ligi šiol su pamėgimu pritardavo vyrų sportui, sukelia sąžinės graužimų. Bavarijos vyskupai prieš šį viešą papiktinimą kelia viešai balsą ir įpareigoja katalikes moteris ir mergaites, kaipo dieviškojo dorovės įstatymo saugotojas, kad jos nedalyvautų sporto šventėj Neuburge. Vyskupių klebonams ir klebonaujantiems kunigams užduodama pareigą šį visų Bavarijos vyskupų nutarimą vieną birželio sekmadienį paskaityti iš sakyklos ir ganytojišku išmintingumu ir griežtumu sąjungų susirinkimuose bei kiekviena kita tinkama proga pakartotinai nurodyti katalikėms moterims ir mergaitėms vokiečių

vyskupų taisykles viešajai dorovei saugoti."

Prancuzų kunigams ir bažn. remti draugija. 1927 m. birželio 4 d., pirmomis birželio dienomis ji turėjusi visuotinį susirinkimą, kuriame buvę paskelbta įdomių draugijos veikimo davinių. Per visus savo gyvenimo 12 metų ji susirinkusi ir išdalinusi 21 milijoną frankų, kurių praėjusiais metais tik vieną milijoną. Ji rėmė tukstančius kunigų, statė klebonijas, gyvenamus namus ir t.t. Vietoj karo metų sunaikintų bažnyčių pastačiusi 2000 bažnyčių, iš kurių 1000 jau galutinai pakeistos tikromis bažnyčiomis. Visai atstatyta 500 zakristijų, kitos 1500 aprupintos reikalingais baldais, mišių drabužiais ir reikalingais įrankiais. Toji draugija dar padėjusi šiaurės prancuzų bažnyčių atstatymo draugijoms, taip pat prisidėjusi prie praėjusiais metais Prancuzijoje suruošti "varpų paskolos". Dar lieka tačiau apie 1000 bažnyčių galutinai pastatyti, įruošti 1500 zakristijų ir remti apie 6000 kunigų. Dabar draugija nori įrengti sergantiesiems arba nuo darbo pavargusiems kunigams senatoriją. Tą darbą sumanė Šv. Tėvas, kuris draugijai paaukėjo vieną milijoną frankų. Prie šios kunigams ir bažnyčioms remti draugijos aukų prisidėjo ir daug belgų, šveicarų, anglų, ispanų, Šiaurės Amerikos ir Kanados katalikų Paryžiaus kardinolas Dubois (Dubua), kuris dalyvavo tame visuotiniame susirinkime kartu su apaštališkuoju pasiuntiniu ir maršalu Fochu (Fošu) pareiškė norą, kad draugija išplėstų savo palaimingą veikimą ir taip kardinolo mylimuose Paryžiaus priemiesčiuose.

MUSŲ DARBAI

Mūsų Mirusieji.

Liepos 29 d. Wilkes Barre, Pa. mirė Marijonų Kolegijos Remėja a. a. M. Kalauskienė. Gauta žinia 30 liepos ir atlaikytos už jos sielą dvejos šv. Mišios rugp. 2 ir 3 dieną.

A. a. M. Kalauskienės ir kitų Marijonų Kolegijos ir Vienuolijos mirusių geradarių sielų reikalus pavesdami skaitlingos M. Kol. Remėjų organizacijos maldoms, prašome remėjų mirties atsitikime greitai pranešti jų vardus ir adresus į Remėjų Centrą.

Kun. V. Dvaranauskas, S. T. M., M. I. C., Marijonų Naujokyno Vedėjas, rašo "Laivui":

"Yra žmonių, kuriais galima tikrai pasidžiaugti ir kuriuos reiktų pasekti. Jų budri akis greit pamato svetimą nelaimę, o širdis moka tinkamu, tikrai krikščionišku budu, artimui užuojautos pareikšti.

Tokių gerų širdžių paskutiniu laiku ir mums teko pamatyti. Pereitą šeštadienį atvyko pas mus (į Marian Hills) p. Barbora Jakubavičienė su sunum Apolinaru iš West Sidės, o ant rytojaus p.p. Barbora ir Pranciškus Lapinskai su vaikais iš 18-tos.

Patyrę, kiek šita taip brangi lietuviams katalikams, mūsų įstaiga Vienuolynas, turi vargų ir bėdų, ypač šiemet, kuomet ir vėtra pridarė daug skriaudų ir iškilo reikalas butinai padaryti auklėtinams čia jau maudyklę, be kurios vasaros metu čia tiesiog sunku gyventi, — patyrę toliau, kad šiemis reikalams aprūpinti tuojau reikia keletos tukstančių dolerių pakloti, o jų nėra iš kur imti, — ilgai nemąstydami padarė tam tikslui labai gražią pradžią. Barbora Jokubavičienė aukojo \$100.00, o Lapinskai \$29.00.

Mūsų pagyrimų jie nereikalauja — V. Dievas jiems už tai atlygins. Aš tik šią progą naudoju, kad paprašius visų geros širdies žmonių, idant mus šioje sunkioje valandoje neužmirštų. Kad tai kiekvienas gali padaryti lengvai, rodo štai ir šitas iškalbingas laiškėlis: "Gerbiamasis Tėveli, Sveikinu Tamstą Vardo Dienoje ir prisiuočiu mažą dovaną, kurią suseivinau kaip ant show nėjau.

Mano mamytė ir tėvelis linkėja Tamstai geros sveikatos ir ko tiktai nuo Dievo trokšti Su Dievu, Tėveli. *Aleksandra Preikšaitė.*"

Gavau šitą laiškėlį savo Vardo Dienoje. Laiške buvo įdėta \$5.00. Gražesnio laiško ir brangesnės aukos — sunku surasti.

Taip padaryk ir Tu. O siųsdamas savo auką busi taip pat laimingas, kaip, beabejo, jautėsi laiminga ši jaunutė aukotoja, arba kaip laimingi jaučiamės mes lietuvių katalikų tarpe turėdami tokių skaisčių, gražių, kilnių širdžių.

Kun. V. Dvaranauskas."

Siunčiant auką gerb. kun. V. Dvaranausko vardu, adresuokite: Marian Hills College, Hinsdale, Ill.; arba Chicagon: Marian Fathers 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

Kolegijos Remėjai:

B. Jokubavičienė, Chicago, Ill. Gar.	
Rem.	100.00
An. Narutavičienė, Oglesby, Ill. Am- žin. Rem.	\$50.00
Vl. Narutavičius, " " ..	\$50.00
Lapinskienė, Chicago, Ill.	20.00
J. Radzevičius, Bayonne, N. J. ..	13.00
K. Mažeika, Kenosha, Wis.	10.00
Visiems Mar. Kolegijos Remėjams nuoširdžiai dėkojame. Tegul geriausias V. Dievas gausiomis malonėmis atlygina Ju- sų geras širdis.	

Remėjų Centras.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Kodel pas mus Pietinėje Afrikoje tarp katalikų neplinta šv. Pranciškaus Trečias Ordenas? Čionai nieks nežino apie tą didį šventąjį, o jau 700 metų nuo jo mirties.

A. Miké, Johannesburg, S. Afrika.

ATSAKYMAS. — Misijonieriai mokina pirmiausiai pažinti V. Dievą, šv. Panelę, o paskui šventuosius. Pradėjus plačiai skelbti šv. Pranciškų, juodieji žmonės gali jį Dievu palaikyti.

Jus pasirupinkite iš ateivių katalikų tarpo suorganizuoti Tretininkų konferenciją. Jusų pavyzdys gerai paveiks į kitus.

KLAUSIMAS. — Kokius vyrus Marijonai noriai priima į Vienuoliją už brolius? *Petras Nevkas, Chicago, Ill.*

ATSAKYMAS. Marijonai noriai priima jaunos, ir suaugusius vyrus, sveikus kunu ir siela, turinčius palinkimą prie pamaldumo ir norinčius savo jėgas pašventi Dievo garbės platinimui, o sau užsitikrinti geriau amžinąjį išganymą.

KLAUSIMAS. — Ar lygi yra bausmė už vieną sunkią nuodėmę ir už 10 tokių pat? *Vargšas iš Rochester, N. Y.*

ATSAKYMAS. — Nelygi. Nors ir viena sunkia nuodėmė atsižadama amžinos laimės ir užsitarnaujama amžinoji bausmė, bet už dešimts tokių pat nuodėmių pasiimama dešimt kartų smarkesnė amžina bausmė.

KLAUSIMAS. — Prašau paaiškinti šitą klausimą. Ar tretininkė, išsirašius į tretininkes ir išbuvus penkiolika metų, profesijos nepriėmus, turi iš naujo rašyti, ar tik profesiją priimti.

“L.” sk-ja, Hamtarmch, Mich.

ATSAKYMAS. — Nebuvo reikalo laukti profesijos 15-os metų, užtenka vienu metų. Jeigu jau taip ilgai laukta, su nuodėmklausio leidimu, priimkite profesiją,

nes bandymo laikas penkioliką kartų buvo didesnis, negu reikalaujama.

KLAUSIMAS. — Ar skastykloje esanti siela tiek pat malonių apturi iš vienu šv. Mišių, atnašaujamų tik už ją vieną kaip ir iš atnašaujamų už visas kentančias sielas? *P. N. Rochester, N. Y.*

ATSAKYMAS. — Ne. Šv. Mišių auka yra paties Jėzaus Kristaus auka. Jos vertė — begalinė, kaip ir Dievo gailestingumas yra begalinis. Šv. Mišių nauda atskirai sielas vertinama dviem žvilgsniais: Dievo valia ir teikiančio Mišioms auką intencija. Dievo valia šiuo žvilgsniu žmonėms nėra žinoma atskirais atsitikimais. Žmogiškai svarstant, siela daugiau turi naudos už ją vieną atnašauta auka negu iš bendros už visus atnašautos aukos.

KLAUSIMAS. — Kokio vardo verti tokie katalikai, kurie bedievių laikraščiuose teršia kunigus, šmeižia, įtarinėja juos viešai kriminaliuose nusikaltimuose?

“L.” sk-ja iš Bridgeporto.

ATSAKYMAS. — Tokie šmeižikai neturi teisės vadintis gerais katalikais, nes jie yra netikėlių vergai ir velnio tarnai. Tik blogas paukštis savo lizdą teršia.

KLAUSIMAS. — Ar pamaldi motina su dideliu vargu galėdama mokyti savo vaikučius, prieštaraujant netikėliui tėvui, tikėjimo dalykų turės tokias pat nuo Dievo malones, kaip ir laimingoji, kuriai niekas nekliudo? *J. T. L. iš Chicago, Ill.*

ATSAKYMAS. — 1. Dievas duoda užtenkamai ir gausiai visiems savo malonių, kad gerai galėtų išpildyti savo pareigas. 2. Dievo malonės yra dovana. Kokia gausybe kam V. Dievas duoda, — žmonėms nėra žinoma. 3. Žmogiškai žiurint, už didesnį vargą ir didesnį pasistengimą teisingiausias Dievas atlygins daug gausiau ištikimai motinai, su vargu galinčiai šventas savo pareigas eiti.

Lietuvos Žinios

Lenkų provokatoriški darbai. "Maldininkai" iš nepriklausomos Lietuvos. Kauņas, VII. 4. (Elta). Liepos m. 1 d. ties Porų kaimu, Ukmergės apskr. lenkų pasienio apsaugos 21 bataliono 3 kuopos parūčnykas, 2 seržantai ir 10 kareivių atvedė demarkacijos linijon prie vieškelio Širvintai — Porai — Maišogala 50—60 civilių žmonių, jų tarpe moterų, vyrų ir vaikų, su ryšuliais rankose ir prie specialiai pastatytų vartų nufotografavo.

Turimomis žiniomis, ši žmonių grupė buvo sudaryta iš okupuotos Lietuvos apylinkės kaimų gyventojų ir perrengtų lenkų pasienio korpuso kareivių. Fotografavimas, kaip pasakoja lenkų kareiviai, buvo padarytas su tikslu parodyti, kaip nepriklausomos Lietuvos gyventojai "eina" į Aušros Vartų Motinos karūnavimo iškilmes. "Lietuva."

Nepaprasta audra Lietuvoje. Iš Rumšiškių mums praneša, kad per Proveniškį perėjusi nepaprastai didelė audra, kuri nuardžiusi namų dangčius, nunešusi Nemunan 70 vežimų šieno ir tiek sunaikinusi laukus, kad nežymu, kur buvo javai-pasėti.

Kerštas už Kleščinski? Vilnius. Laikraštis "Utro" praneša, kad Minske birželio mėnesį suimta du lietuviai studentai ir vienas universiteto lektorius. Suim-

tieji esą kaltinami už tai, kad buk savo laiku jie pranešę Lietuvos valdžiai apie gen. Kleščinskio šnipavimą.

Tikriausiai gi tai bus tiesiog kerštas už nušautą šnipą. Tokių suėmimų bolševikai vis daro estų tarpe, jei Estijoje pagaunamas koks rusų šnipas. Su lietuviais tokių atsitikimų nėra dar buvę.

Žinios iš Brazilijos. Šiomis dienomis sugrįžo į Kauną pil. Peslinkienė Rožė su 5 metų dukteria iš Brazilijos, į kur ji buvo išvažiavusi nuo pereinų m. kovo mėn. Nuvažiavusi su vyru ir vaikais iš pradžios buvo nugabenti į Sao Paulo miestą ir patalpinti kiaulių katėj, kurioj išbuvo keiolika dienų, kol susirado darbą. Jos vyras gavo darbą prie kelio tiesimo per labai aukštą kalną. Kelias reikėjo išmušti per uolas, išmuštose vietose dažnai atitrūkdavo akmenys ir beveik kasdien užmušdavo po žmogų. Nusigandęs pil. Peslinkas pametė tą darbą ir stojo odų dirbtuvėn. Tenai teko dirbti neapsakomai tvankiame ore ir karštyje, kurio musų žmonės negali pakelti. Pametęs tą darbą valė gatvėse batus, bet esant per daug vietos konkurentų, tas darbas pasirodė visai nepelningas. Grįžo vėl prie kelių taisymo, tik kitoj vietoj. Žmona tuo tarpu susirgo drugiu, ir dėl sveikatos turėjo grįžti atgal, susiskolinusi iš pažįstamų pinigų.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą
"DRAUGA"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.